

Arrest

nr. 200 087 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2017.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

De verzoekende partij voert in een eerste en tweede middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat het betekenen van de bestreden beslissing aan de autoriteiten een vrijbrief geeft om haar te verwijderen alvorens een definitieve beslissing in de asielprocedure tot stand is gekomen. Ze geeft aan dat haar beroep tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal nog hangende is. De verzoekende partij stelt dat ze aldus dreigt te worden gerepatriëerd alvorens de Raad zich kan uitspreken over de hervorming van voormelde weigeringsbeslissing, hetgeen een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij benadrukt dat de bestreden beslissing het concrete risico betekent om in strijd met artikel 3 van het EVRM gerepatriëerd te worden aangezien de Belgische overheid terzake over een titel beschikt om over te gaan tot repatriëring.

In de eerste plaats dient erop gewezen te worden dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 9 maart 2017 een beslissing nam tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. De Raad stelt hierbij vast dat het beroep dat de verzoekende partij heeft aangetekend tegen deze weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal van 9 maart 2017, op 27 juli 2017 bij arrest nr. 190 133 door de Raad werd verworpen zodoende dat deze definitief is geworden. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, werd door de Commissaris-generaal aldus reeds vastgesteld dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond en werd dit door de Raad bevestigd. Er blijkt niet dat de verzoekende partij thans nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en die een andere beoordeling rechtvaardigen. Er dient op gewezen te worden dat de verzoekende partij voornamelijk een theoretisch betoog voert. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat zo de verzoekende partij van oordeel is dat de situatie in het land van herkomst gewijzigd is, zij over de mogelijkheid beschikt om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Tevens dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht om naar het land van herkomst terug te keren. In casu is geen sprake van een gedwongen verwijdering. De bestreden beslissing houdt enkel de verplichting in om het grondgebied van België en van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Gelet op het gegeven dat het beroep tegen de weigeringsbeslissing van 9 maart 2017 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij de Raad thans behandeld is geweest, is het betoog van de verzoekende partij dan ook niet dienstig. Minstens dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij de door haar ontwikkelde grief waarbij ze stelt dat ze zich nog in de asielprocedure bevindt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het advies van Professor Vanheule evenals naar het arrest van het EHRM Josef t. België van 27 februari 2014 en stelt dat de bestreden beslissing enkel vatbaar is voor een niet schorsend beroep, wijst de Raad op het volgende. Losstaand van het gegeven dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij zich in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als de betrokken vreemdeling uit voornoemd arrest waarbij dient benadrukt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen verwijdering, komt deze kritiek in wezen neer op een kritiek op de wet waarbij de Raad dergelijke kritiek niet in aanmerking kan nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359). Het komt de Raad niet toe om

eventuele leemten in de wet zelf aan te vullen of een schorsende werking te verlenen aan procedures waaraan de wetgever geen schorsende werking meende te moeten toekennen. Door aldus te handelen zou de Raad in de plaats van de wetgever optreden. De Raad wijst er tevens op dat de zaak Josef op 19 maart 2015 omwille van een minnelijke schikking van de rol werd geschrapt, zodat de verzoekende partij er niet dienstig meer naar kan verwijzen.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt er nog op gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk heeft gemaakt.

De middelen lijken ongegrond.”

3.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.3 Op 5 december 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 30 januari 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 20 november 2017 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van verzoekende partij merkt op dat de bestreden beslissing buiten termijn genomen werd, zodat ze ongeldig is wat gesanctioneerd dient te worden. Voor het overige stelt zij te volharden in het verzoekschrift. De kamervoorzitter merkt op dat dit middel niet in het verzoekschrift voorkomt en pas voor het eerst ter terechtzitting wordt opgeworpen.”*

3.4 Waar de verzoekende partij opmerkt dat de bestreden beslissing buiten termijn genomen werd, zodat ze ongeldig is wat gesanctioneerd dient te worden, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat - zoals er ook op wordt gewezen ter terechtzitting - dit argument niet als dusdanig in het verzoekschrift werd aangevoerd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar middelen toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738).). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze uitgebreidere onderbouwing heeft aangevoerd. Dit voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 20 november 2017.

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij voormeld betoog eerder had kunnen aanbrengen, wijst de Raad er bovendien op dat de gemachtigde voor het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) niet gebonden is aan een vervaltermijn of een op straffe van nietigheid voorgeschreven termijn. De verzoekende partij toont overigens niet aan in welke mate de bestreden beslissing buiten termijn zou zijn genomen en op basis van welke rechtsgrond dit zou moeten gesanctioneerd worden. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft bovendien hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van een verzoeker zou ontstaan (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Waar de verzoekende partij voor het overige stelt te volharden in het verzoekschrift, wijst de Raad erop dat zij door louter te volharden in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 20 november 2017 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 20 november 2017 opgenomen grond moet vastgesteld worden dat de middelen ongegrond zijn.

3.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU